

samme maa gælde Personer, der er blevet Invalider før Loven af 1921.

Den Fortolkning, der vil forstaa Lovens § 10 saaledes, at der derigennem alene gives en Garanti for, at den Rente, som den til enhver Tid gældende Lovgivning tilstaa, er til Støde, forekommer mig navnlig i en Lov af denne Art i utilladelig Grad at flygtige den naturlige Forstaaelse, som de paagældende Borgere kan bygge paa Loven.

Jeg kan tilføje, at det ogsaa forekommer mig meget vanskeligt at se helt bort fra, at Loven nu en Gang i Udtryk og Form har ordnet hele Forholdet som en Forsikring.

Det er jo en given Sag, at Domstolene, og særlig Højesteret, efter sin Opfattelse af det statsretlige Forhold kan tilsidesætte en Nedskæringslov, der vitterligt og aabenbart krænker Enkeltmands vel erhvervede Rettigheder. Man kan ikke se bort fra, at Højesteret faktisk ingen Sinde har gjort dette; men det maa synes, at et Omraade som nærværende i særlig Grad maatte tilskynde Domstolene til at benytte den paagældende Beføjelse.

Skulde det altsaa ske, at en Lov, som betog de nuværende Rentenydere eller Invalider deres Ret, blev underkendt af Højesteret, saa vilde vi have det første Eksempel her i Danmark paa, at Højesteret virkelig havde tilsidesat en Lov som stridende mod Grundloven og privates vel erhvervede Rettigheder. Det er jo ikke sket tidligere selv ved Love, der har været meget omtvistede, Lensloven, Arvefæstefgiftsloven o. s. v., men man ved, at Højesteret i sine Præmisses har sagt, at Højesteret ved given Lejlighed vil være berettiget til at foretage en saadan Tilsidesættelse.

Nu vil jeg advare ærede Medlemmer mod at slutte saaledes, at naar selv Lensloven, der var saa stærkt angrebet ogsaa fra juridisk Side, holdt ved Højesteret, saa vil denne Lov, hvis den bliver vedtaget i den her foreliggende Form, ogsaa holde ved Højesteret. Det er en meget dristig Slutning. Lensloven støttede sig paa en Bestemmelse i Grundloven, der giver Lovgivningsmagten nærmere Beføjelse til at ordne Overgangen til fri Ejendom af Len og Stamhuse. Her foreligger ingen særlig Bemyndigelse for Lovgivningen, der foreligger tværtimod i den gældende Lov en Forsikringsordning under Statens Garanti, og hvis en ny Lov tilsidesætter, hvad Højesteret maatte finde var den rigtige og fornuftige Forstaaelse af den gældende Lov, kan der ingen Hindring være for, at Højesteret underkender en saadan Lov.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse

gøre opmærksom paa, at Domstolenes, og ikke mindst Højesterets, Praksis, hvor der i visse Kontrakter, Policer eller Forsikringsdokumenter foreligger uklare eller tvetydige Bestemmelser, er fast i Retning af at fortolke saadanne tvivlsomme, tvetydige og uklare Udtryk mod den, der har affattet dem, og ikke mod de forsikrede eller den anden Part.

Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind paa Justitsministeriets Skrivelse til Støtte for Lovforslaget og heller ikke paa Professor Berlins meget fyldige Betænkning; jeg skal her kun gøre et Par enkelte Bemærkninger, og hvis der senere fra anden Side bliver draget noget frem, der fortjener Gensvar, skal jeg være parat.

Med Hensyn til Justitsministeren maa jeg sige, at jeg er ganske enig i, at Rentenydere over 62 Aar ikke er forsikrede; det har den gældende Lov pointeret meget bestemt ved i § 27 at sige, at naar en Invalidrentenyder naar en Alder af 62 Aar, ophører Invalidrenten for Forsikringen — men Manden fortsætter ganske roligt med det samme Beløb, nu er det bare Understøttelse, medens det før var Forsikring. Manden mærker ingen Forskel; den kommer han først til at mærke, hvis der kommer en eller anden ny Lov, som frit kan skære ned paa Understøttelsen, men efter min Mening ikke paa Forsikringen.

Naar man derfor spørger: Er den Ordning, som er indført ved Loven af 1921, en Forsikring eller en Forsørgelse? kan man svare: Den er begge Dele, det er Forsikring indtil 62 Aar, og derefter er det en Forsørgelse. Naar man ser paa Forslaget, som fremkom fra Invaliditetskommissionen i 1914, var der ogsaa Tale baade om en Forsikring og om en Forsørgelse. Den Gang foreslog man en Invalidrente paa 190 Kr. for Mænd og 150 Kr. for Kvinder som Forsikring og under Statens Garanti; ved Siden af gav man et Tilskud, som supplerede denne Invalidrente op til mindst 300 Kr. og højst 500 Kr., men dette var ikke betegnet som Invalidrente, men som Rentetilskud til den paagældende, som ikke var garanteret af Staten. Man foreslog altsaa ogsaa den Gang baade en Forsikring og en Understøttelse, men de var parallelløbende, samtidige. Det var denne Ordning, man gik bort fra i 1921, idet man sagde: Vi gør det hele til Invalidrente; man slaar imod Invaliditetskommissionens Forslag Tilskud og Invalidrente sammen og runder det op efter, saa man forhøjer Invalidrenten helt op til 800 Kr. under samme Statsgaranti som før og med samme Betegnelse som før: